

מועד קטן ג:ח – חגיגה א:ב

פרק ג: משנה ח

אין מניחין את המטה ברחוב, שלא להרגיל את ההספד, ולא של נשים לעולם, מפני הכבוד. נשים במועד מענות, אבל לא מטפחות. **רבי ישמעאל** אומר: הסמוכות למטה, מטפחות.

פרק ג: משנה ט

בראשי חדשים, בחנכה ובפורים, מענות, ומטפחות בזה ובזה, אבל לא מקוננות. נקבר המת, לא מענות ולא מטפחות. איזהו ענוי? שכלן עונות כאחת. קינה? שאחת מדברת וכלן עונות אחריה, שנאמר: "ולמדנה בנתיכם נהי, ואשה רעותה קינה" (ירמיה ט). אבל לעתיד לבא הוא אומר: "בלע המות לנצח, ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים וגו'" (ישעיה כה).

מסכת חגיגה

פרק א: משנה א

הכל חיבין בראיה, חוץ מחרש, שוטה וקטן, וטמטום, ואנדרוגינוס, ונשים, ועבדים שאינם משחררים, החגר, והסומא, והחולה, והזקן, ומי שאינו יכול לעלות ברגליו.

איזהו קטן?

כל שאינו יכול לרכוב על כתפיו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית, דברי **בית שמאי**. **ובית הלל** אומרים: כל שאינו יכול לאחז בידו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית, שנאמר: "שלש רגלים" (שמות כג).

פרק א: משנה ב

בית שמאי אומרים: הראיה שתי כסף, וחגיגה מעה כסף. **ובית הלל** אומרים: הראיה מעה כסף, וחגיגה שתי כסף.

חגיגה א:ג – א:ו

פרק א: משנה ג

עולות במועד באות מן החליו, והשלמים מן הפועשר.
יום טוב ראשון של פסח,
בית שמאי אומרים: מן החליו, ובית הלל אומרים: מן הפועשר.

פרק א: משנה ד

ישראל יוצאין ידי חובתן בנדרים ונדבות ובמעשר בהמה,
והכהנים בחטאות ובאשמות ובבכור ובחזה ושוק,
אבל לא בעופות ולא במנחות.

פרק א: משנה ה

מי שיש לו אוכלים מרבים ונכסים מעטים,
מביא שלמים מרבים ועולות מעטות.
נכסים מרבים ואוכלין מעטין, מביא עולות מרבות ושלמים מעטין.
זה וזה מעט, על זה נאמר, מעה כסף ושתי כסף.
זה וזה מרבים, על זה נאמר:
"איש כמתנת ידו כברכת יי אלקיך אשר נתן לך" (דברים טז).

פרק א: משנה ו

מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג,
חוגג את כל הרגל ויום טוב האחרון של חג.
עבר הרגל ולא חג, אינו חיב באחריותו.
על זה נאמר: "מעוֹת לא יוכל לתקן, וחסרון לא יוכל להפנות" (קהלת א).

חגיגה א:ז – ב:ב

פרק א: משנה ז

רבי שמעון בן מנסיא אומר: איזהו מעות שאינו יכול לתקן? זה הבא על הערוה והוליד ממנה ממזר. אם תאמר בגונב וגזול, יכול הוא להחזירו ויתקן. **רבי שמעון בן יוחאי** אומר: אין קורין מעות אלא למי שהיה מתקן בתחלה ונתעות, ואיזה? זה תלמיד חכם הפורש מן התורה.

פרק א: משנה ח

התר נדרים פורחין באויר, ואין להם על מה שיסמכו. הלכות שבת, חגיגות והמעילות, הרי הם פהררים התלוין בשערה, שהו מקרא מעט והלכות מרבות. הדינין והעבודות, הטהרות והטמאות ועריות, יש להן על מה שיסמכו. הן הן גופי תורה.

פרק ב: משנה א

אין דורשין בעריות בשלשה. ולא במעשה בראשית בשנים. ולא במרכבה ביחיד, אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו. כל המסתכל בארבעה דברים, ראוי לו כאלו לא בא לעולם: (1) מה למעלה, (2) מה למטה, (3) מה לפניו, (4) ומה לאחור. וכל שלא חס על כבוד קונו, ראוי לו שלא בא לעולם.

פרק ב: משנה ב

יוסי בן יועזר אומר שלא לסמוך, **יוסי בן יוחנן** אומר לסמוך. **יהושע בן פרחיה** אומר שלא לסמוך, **נתאי הארכלי** אומר לסמוך. **יהודה בן טבאי** אומר שלא לסמוך, **שמעון בן שטח** אומר לסמוך. **שמעיה** אומר לסמוך, **אבטליון** אומר שלא לסמוך. **הלל ומנחם** לא נחלקו. יצא מנחם, נכנס שמאי. **שמאי** אומר שלא לסמוך, **הלל** אומר לסמוך. הראשונים היו נשיאים, ושניים להם אב בית דין.

חגיגה ב:ג – ב:ו

פרק ב: משנה ג

בית שמאי אומרים: מביאין שלמים ואין סומכין עליהם, אבל לא עולות.
ובית הלל אומרים: מביאין שלמים ועולות וסומכין עליהם.

פרק ב: משנה ד

עצרת שחל להיות בערב שבת,
בית שמאי אומרים: יום טבוח אחר השבת,
ובית הלל אומרים: אין יום טבוח אחר השבת.
ומודים שאם חל להיות בשבת, שיום טבוח אחר השבת.
ואין כהן גדול מתלבש בכליו, ומתריץ בהספד ובתענית,
שלא לקיים דברי האומרין עצרת אחר השבת.

פרק ב: משנה ה

נוטלין לידים לחלין ולמעשר ולתרומה.
ולקדש, מטבילין.
ולחטאת, אם נטמאו ידיו, נטמא גופו.

פרק ב: משנה ו

הטובל לחלין והחזק לחלין, אסור למעשר.
טבל למעשר והחזק למעשר, אסור לתרומה.
טבל לתרומה, והחזק לתרומה, אסור לקדש.
טבל לקדש והחזק לקדש, אסור לחטאת.
טבל לחמור, מתר לקל.
טבל ולא החזק, כאלו לא טבל.

חגיגה ב:ז – ג:ג

פרק ב: משנה ז

בגדי עם הארץ מדרס לפרושין.
בגדי פרושין מדרס לאוכלי תרומה.
בגדי אוכלי תרומה מדרס לקדש.
בגדי קדש מדרס לחטאת.
יוסף בן יועזר היה חסיד שבכהנה, והיתה מטפחתו מדרס לקדש.
יוחנן בן גדגדא היה אוכל על טהרת הקדש כל ימיו,
והיתה מטפחתו מדרס לחטאת.

פרק ג: משנה א

חומר בקדש מבתרומה:
שמטבילין כלים בתוך כלים לתרומה, אבל לא לקדש.
אחורים ותוך ובית הצביטה בתרומה, אבל לא בקדש.
הנושא את המדרס נושא את התרומה, אבל לא את הקדש.
בגדי אוכלי תרומה, מדרס לקדש.
לא כמדת הקדש מדת התרומה:
שבקדש מתיר ומנגב ומטביל ואחר כך קושר,
ובתרומה קושר ואחר כך מטביל.

פרק ג: משנה ב

כלים הנגמרין בטהרה, צריכין טבילה לקדש, אבל לא לתרומה.
הכלי מצרף מה שבתוכו לקדש, אבל לא לתרומה.
הרביעי בקדש פסול, והשלישי בתרומה.
ובתרומה, אם נטמאת אחת מידי, חברתה טהורה, ובקדש, מטביל שתיהן,
שהיד מטמא את חברתה בקדש, אבל לא בתרומה.

פרק ג: משנה ג

אוכלין אכלים נגובין בידיים מסאבות בתרומה, אבל לא בקדש.
האונן ומחסר כפורים צריכין טבילה לקדש, אבל לא לתרומה.

חגיגה ג:ד – ג:ח

פרק ג: משנה ד

חֲמֹר בְּתְרוּמָה: שְׁבִיהוּדָה נְאֻמָּנִים עַל טְהָרֵת יֵין וְשִׁמּוֹן כָּל יָמוֹת הַשָּׁנָה, וּבְשַׁעַת הַגָּתוֹת וְהַבְּדִים אֵף עַל הַתְּרוּמָה.
עָבְרוּ הַגָּתוֹת וְהַבְּדִים וְהִבִּיאוּ לוֹ חֲבִית שֶׁל יֵין שֶׁל תְּרוּמָה, לֹא יִקְבְּלֶנָה מִמֶּנּוּ, אֲבָל מְנִיחָה לַגַּת הַבָּאָה.
וְאִם אָמַר לוֹ: "הִפְרַשְׁתִּי לְתוֹכָהּ רְבִיעִית קֹדֶשׁ", נֶאֱמַן.
כִּדִּי יֵין וְכִדִּי שִׁמּוֹן הַמְדַמְעוֹת,
נְאֻמָּנִין עֲלֵיהֶם בְּשַׁעַת הַגָּתוֹת וְהַבְּדִים, וְקֹדֶם לַגָּתוֹת שְׁבַעִים יוֹם.

פרק ג: משנה ה

מִן הַמּוֹדִיעִית וְלִפְנֵים, נְאֻמָּנִין עַל כְּלֵי חָרֶס.
מִן הַמּוֹדִיעִית וְלַחֹץ, אֵין נְאֻמָּנִים.
כִּי־צַד? הַקֹּדֶר שֶׁהוּא מוֹכֵר הַקְּדָרוֹת, נִכְנָס לִפְנֵים מִן הַמּוֹדִיעִית,
הוּא הַקֹּדֶר וְהוּ הַקְּדָרוֹת וְהוּ הַלּוֹקְחִים, נֶאֱמַן. יֵצֵא, אֵינוֹ נֶאֱמַן.

פרק ג: משנה ו

הַגִּבְאִין שֶׁנִּכְנְסוּ לְתוֹךְ הַבַּיִת, וְכֹן הַגִּבְנִים שֶׁהִחֲזִירוּ אֶת הַכֵּלִים,
נְאֻמָּנִין לֹמְרִים: "לֹא נִגְעָנוּ".
וּבִירוּשָׁלַיִם נְאֻמָּנִין עַל הַקֹּדֶשׁ, וּבְשַׁעַת הַרְגֵל אֵף עַל הַתְּרוּמָה.

פרק ג: משנה ז

הַפּוֹתֵחַ אֶת חֲבִיתוֹ, וְהַמְתַּחֵיל בְּעַסְתּוֹ עַל גַּב הַרְגֵל,
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר: יִגְמֹר, וְ**חַכְמַיִם** אֹמְרִים: לֹא יִגְמֹר.
מִשְׁעֵבֶר הַרְגֵל, הֵיוּ מַעֲבִירִין עַל טְהָרֵת עֲזָרָה.
עָבַר הַרְגֵל בְּיוֹם שְׁשִׁי, לֹא הֵיוּ מַעֲבִירִין, מִפְּנֵי כְבוֹד הַשַּׁבָּת.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר: אֵף לֹא בְּיוֹם חֲמִישִׁי, שְׂאִין הַפְּהָנִים פְּנוּיִין.

פרק ג: משנה ח

כִּי־צַד מַעֲבִירִים עַל טְהָרֵת עֲזָרָה?
מְטַבִּילִין אֶת הַכֵּלִים שֶׁהֵיוּ בַּמִּקְדָּשׁ,

וְאוֹמְרִין לָהֶם: "הִזְהָרוּ שְׁלֹא תִגְעוּ בְּשִׁלְחוֹן וּבַמְנוּרָה וּתְטַמְאוּהוּ".
כָּל הַכֵּלִים שֶׁהָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ יֵשׁ לָהֶם שְׁנַיִם וּשְׁלִישִׁים,
שְׂאֵם נְטֻמָּאוּ הָרִאשׁוֹנִים, יָבִיאוּ שְׁנַיִם תַּחְתֵּיהֶן.
כָּל הַכֵּלִים שֶׁהָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ, טְעוּנִין טְבִילָה,
חוּץ מִמִּזְבַּח הַזֶּהָב וּמִזְבַּח הַנְּחֹשֶׁת, מִפְּנֵי שֶׁהוּא פְּקֻדָּה,
דְּבַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְצַפֵּין.